

CZIROK ATTILA

1988-ban született Nagybecskerekén.

A Sziveri János Művészeti Színpad jelenlegi elnöke.

A *Sikoly* folyóirat honlapjának webmestere.

Muzslán él.

Önálló kötetei:

Muzslától Medina (versek, 2009)

Magánykő (versek, 2013)

KÓNYA-KOVÁCS OTÍLIA

Újságírással foglalkozik.

Több médiához jutottak el a hanganyagai, írásai, interjúi és riportjai.

Írásai folyóiratokban, antológiákban jelentek meg.

Muzslán él.

N. CZIROK FERENC

1956-ban született Zentán.

Alkotásai 1975-től jelennek meg különböző lapokban és folyóiratokban.

A Sziveri János Művészeti Színpad alapítója, első elnöke, valamint oszlopos tagja.

Megalapításától, 2004-től 2009-ig tagja a *Sikoly* irodalmi-művészeti folyóirat szerkesztőségének.

Muzslán él.

Önálló kötetei:

Elodázott versek avagy csendélet

kalodával (2001)

Sorspecsét (2003)

Körhinta /Elmeszelt (f)esték (2007)

I. RÁCZ LÁSZLÓ (1966-1994)

Tehetségére a temerini TAKT művésztelepen figyeltek föl. 1990-ben Bíró Miklós-díjat kapott. Rajzait, grafikáit vajdasági lapokban, folyóiratokban publikálta, Budapesten, Szegeden, Szentesen, Békéscsabán és Csongrádon állította ki őket. Muzslán élt, tagja volt a Sziveri János Művészeti Színpadnak.

Magyarországon halt meg, 28 évesen.

TÓTH BÉLA (1949-2006)

A kezdetektől tagja volt a Sziveri János Művészeti Színpadnak és a Sikoly irodalmi és művészeti folyóirat szerkesztőségének. A muzslai Szervó Mihály Általános Iskolában dolgozott képzőművészet szakos tanárként. Verseket, novellákat írt, képzőművészettel és művészfotózással foglalkozott, muzslai anekdotákat gyűjtött. Kerámiamunkái és festményei nemcsak vajdasági városokba, hanem több nyugat-európai országba, valamint Kanadába és Ausztráliába is eljutottak. A SZJMSZ gondozásában 2003-ban jelent meg az **Elnapolták a holnapot** c. verseskötete, majd 2010-ben (posztumusz kötetként) a **Ha a tenger önmagát megissza** c. gyermekverskötete.

HALÁLFÉLELEM

A Toldit olvastattuk a petróleumlámpa fényénél. Gábor apja, János megparancsolta, hogy el kell olvasnia, mire visszajön. Betűzve haladt. Ráértünk hallgatni. A tanyán úgyis megállt az idő. Olyan idillikus volt. Kint cirpelték a tücskök, néha egy-egy zöld hegedűs belecifrázott. A művészlélek. Bizonyára közöttük is van ilyen. A fekete, öreg macska lógó hasával vadászni indult. Még egyet odányavogott felénk. Köszönésképp.

Lili, a fiatal kuvasz harsányan beleugatott a tanya körüli csöndbe. Biztosan érezte, hogy nem kedveljük túlságosan. Durva jószág. Simán az emberbe eresztené a fogát. Egyik korábbi képzőművészeti tábor ideje alatt egy kislány keze után kapott. Szétroncsolhatta volna, de mégsem. Figyelmeztetés volt ez csupán, kék foltokkal.

Amúgy hiába félnénk. Az ablakokon úgyis belátni. Hát, nem féltünk. Koncentráltunk a szövegre. Laci meg én már rég olvastuk a Toldit. Gábor szenvedett. Azt mondta, álmos. Kicsikartunk még egy-két oldalnyi olvasást. Benéztünk a vendégszobába a napokban biciklin érkezett, otthoni barátunkhoz. Napszúrást kapott a hosszú út során. Éppen aludt. Hozzányúlva a homlokához, éreztem, hogy a láza továbbra is magas. De gyöngyökben verejtékcsepp volt már kialakulóban a homlokán. Jó jel. Napközben száraz kenyeret próbáltunk belekényszeríteni, meg csicsókateát. A hasmenése csillapodott.

Már az utolsó megbeszéltdalnál tartottunk, amikor a legidősebb Bobi kutya ugatni kezdett. Beleüvöltött a sötétségbe Lili is. Majd eldördült egy fegyver. Vadászpuska. Vagy más. Megdermedtem.

– Biztosan nyulat lőtt a szomszéd! – mondtam érezhetően idegesebben.

A kutyák továbbra is zajosak voltak. Laci kiment a gangra, követtem. Egy szakállas ember jött a Jegricska partja felől. Dülöngélt. Szidta az anyánkat, és egy késsel hadonászott. Bobi nekitámadt. Az utolsó pillanatban kiáltottunk rá. Megtorpant. Kérdeztük a szakállast, mi baja velünk.

– Jöttem, hogy leszúrjalak benneteket... Azt mondta a barátom, ti megöltök minket... Nem! Én öllek le titeket! A kurva magyar anyákat! – kiabálta amerikai akcentussal tüzdelve szerb nyelvű fenyegetéseit, közben ügyetlenül forgatta a kést, látszott rajta, hogy teljesen részeg. Bobi kutya a fogait mutogatta – nem tudott lenyugodni az éjszakai látogató hirtelen felbukkanásától.

Nagy csörtetés hallatszott a nádas felől. A tanyasi szomszéd sietett, kevésbé dülöngélve, mint a vendége. Magyarázkodva mondta, az Amerikába szakadt, idevalósi tanárbarátja kicsit többet ivott a kelleténél. Ennyi az egész.

Laci, nyílt emberként, rögtön kérdőre vonta, hogy miért mesélt valótlanságokat a barátjának rólunk, hogy mi meg akarjuk őket ölni, holott ismer bennünket, és időnként Jánossal együtt szottak beszélgetni, iszogatni. Ekkor mintha átváltozott volna a szomszéd.

Hidegvérűen mesélni kezdte, hogyan tudna ő minket eltenni láb alól.

– Itt, ezen a környéken soha nem találának meg benneteket a titeitek. Csak lelőnélek benneteket, és kész. Senki nem találna rátok. Nagyon egyszerű az egész. Tudjátok, nekem ez semmeddig se tartana. Paff, egy lövés. Utána eltüntetnélek titeket... – mintha összebeszéltünk volna, látszólag higgadtan hallgattuk Lacival a szomszéd beszédét.

Leplezett félelemben arra gondoltam, amit János mesélt, hogy tanult ember a tanyasi szomszéd, egyetemi tanár a mezőgazdasági karon. A felesége meg magyar, ezt már a szomszéd mesélte egy alkalommal, amikor egy délután betért Jánoshoz egy kis pálinkára. Két felnőtt fia van.

A szomszéd kifejezéstelen arcunk láttán hahotázni kezdett, fuldoklott a nevetéstől. Amikor levegőhöz jutott, még mindig fel-felbőfögve jelentette ki, hogy ő ezt mind csak viccből mondta. A kellemetlenség elégtételeként, kérte, menjünk el a tanyájára, egy italra, kávéra. Szabadkozunk, hogy késő van.

– Gábor, jössz velünk! – mondtam parancsolóan, közben rettenetesen féltem. – Tudod, ha későig ébren maradsz, utána jobbat fogsz aludni.

Félig sírósan mondta, hogy ő álmos. „Jönnie kell” – gondoltam. „Ha nem lesz ott a gyerek, ki tudja, mi történhet velünk.” A szomszéd, ellenkezést nem tűrve, irányított bennünket a tanyája felé. Átbotorkáltunk a nádassal övezett úton, vaksötét volt. Közben az amerikai-iról mindenki megfélemedezett, észre se vettük, mikor tűnt el. Valójában egy kisebb szénakazal mellé heveredett, közel a szomszéd tanyájához. Úgy horkolt, mintha soha nem akarná abahagyni. Volt ott még egy barátjuk, aki úgyszintén aludt valahol. Mi meg társalogtunk a vizenyős tekintetű szomszédoddal, aki beszélgetés közben két kis barackfát egészen leszüretelt.

– Az idén termett először e két barackfám. És még permeteznem se kellett, mert ez ilyen fajta. Nem támadja a betegség. Gyönyörűek ezek a gyümölcsök, néztek csak, egyetek belőle! – mondta, és beleharapott az egyik barackba.

Gábor zsebeit, ingét tömte telí. Még másnap se volt íze a gyümölcsnek.